

„Hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok...” (Lk 10, 19)

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége
Bp. XVI. kerületi csoportjának
2017. februári kiadványa

A témához kapcsolódó rendezvényünk 2017. február 1-jén (szerdán) 18–20 óra között lesz a Rákosszentmihályi Civil Házban (1161 Budapest, Rákosi út 71.)

Honlapunk: www.kesz16.hu

E-mail címünk: vitaforum@kesz16.hu

Tagok jelentkezését szeretettel várjuk csoportunkba!

Hitler és Sztálin

Tartalom

I. Adolf Hitler Mein Kampfja és a magyarok.....	2
Hitler „fajelmélete”	3
A Mein Kampf és Hitler tetteinek kritikája	3
A skizofrénia	4
A skizofrénia típusai.....	5
Paranoid	5
Dezorganizált/hebefrén	5
Kataton.....	6
Nem-differenciált.....	6
Skizofrénia utáni depresszió	6
Reziduális	6
Szimplex	6
A megalománia	6
Magyar vonatkozások.....	7
Menekülés: Pécs, Sopron, Budapest – 1944. október, november	7
Katonatanári becsületesség	9
Egy magyar katona siralmai	11
II. Sztálin és a magyar moszkoviták	12
Pszichopata, szociopata, antiszociális személyiségzavar	12
A pszichopata álarca	12
A pszichopata nem érez	12
A pszichopata nem szorong	13
Az antiszociális személyiségzavarban szenvedő nem tanul a hibájából	13
A pszichopatiáért a gének a felelősek.....	13
Az antiszociális személyiségzavar jelen pillanatban nem gyógyítható	13
Szociopata és pszichopata	13
Magyarországi vonatkozások	15
Kirabolnak az oroszok – 1945. február 20.	15

A Vörös Birodalom rabszolgái.....	16
Lizi	16
Elemér.....	16
A Rákosi-rendszer.....	18
Lássuk szellem-szemekkel a magyar moszkovitákat!	22
Társadalmi „drogfüggőség”	22

I. Adolf Hitler Mein Kampfja és a magyarok

Carl Jung 1939-ben Berlinben találkozott Hitlerrel, így alkalma volt megfigyelni a viselkedését. F. L. Coolidge és D. L. Segal, a Colorado Egyetem személyiségpszichológusai írják, hogy „*Jung szerint Hitler soha nem nevetett, úgy tűnt, mintha rossz hangulatban duzzogna. Jung hidegnek és embertelennek látta, akinek egyetlen célja, hogy létrehozza a Harmadik Birodalmat, a németek misztikus és mindenható nemzetét, amely képes úrrá lenni az összes Hitler által érzékelt fenyegetésen és bosszút állni a Németországot ért sérelmeken. Jungban Hitler csak félelmet tudott kelteni.*”

Hitler *Mein Kampf* (Az én harcom) című könyvében magát nem politikusnak, hanem programadónak ábrázolta. Alkalmassá akarta tenni pártját a tömegek megnyerésére. Ehhez azonban le kellett egyszerűsítene programját egyetlen közös ellenségre összpontosítva, hogy **könnyen megértsék**, és így nagy tömegek kövessék. Ezt az egyetlen közös ellenséget a zsidóságban találta meg, amelynek **végletekig eltorzított alakjába befoglalta a marxizmust, a munkásmozgalmat, a polgári baloldalt, a humanizmust, az európai jogrendet egyaránt**. Emellett úgy mutatta be addigi politikai pályáját, hogy ő a pártjával a zsidóság elleni összefogás legalkalmasabb vezére.

Bár a könyv Hitler szándékai szerint sem tekinthető összefoglalt programnak, benne számos olyan elem szerepel, amelyek a későbbiekben Hitler és a náci mozgalom programjának legfontosabb alkotórészei közé kerültek. Ezek a következők:

- Az egyesülés követelése Ausztriával
- Hitler antiszemita meggyőződését alátámasztotta azzal, hogy a zsidók egy világméretű összeesküvés révén térdre akarják kényszeríteni Németországot és az egész világot. A marxizmust és a szociáldemokráciát egyaránt zsidó világnézetnek jelölte meg, és emiatt is megsemmisítendőek, csakúgy, mint a szovjetunióbeli bolsevizmus és az amerikai kapitalizmus. A zsidó összeesküvés elméletének tárgyalásakor „Cion bölcseinek jegyzőkönyvei” című, a cári titkosszolgálat által hamisított dokumentumra támaszkodott, ami először 1919-ben jelent meg Németországban. (Napjainkban is él ehhez hasonló világösszeesküvés-gondolat, valamilyen megfoghatatlan „háttérhatalom” formájában, amely most is irányítja az egész világot. Azonban keresztény világnézetünk szerint a mi „háttérhatalmunk”: a mi Istenünk. Hitünk szerint az Ő akarata fog beteljesedni, az Ő Nevével fogunk győzni, ha Hozzá fordulunk segítségért, és keresztényekhez méltó módon küzdünk)
- A német munkások megnyerése az osztályharc helyett a „fajok” közötti harc számára
- A szovjetunióbeli bolsevizmus felszámolása, valamint az ország meghódítása a „szűk helyre beszorított” germán faj számára szükséges élettér növelése érdekében
- A kétfrontos háború elkerülése az első világháború keserű tapasztalatai alapján, szövetség Angliával és a fasiszta Olaszországgal
- A parlamenti demokrácia elvetése, amit germán Führer-állammal kell felváltani, mely utóbbi híven

képviseli majd a „népközösség” érdekeit

Hitler „fajelmélete”

A „fajelmélet” elnevezés téves, mert ma már tudjuk, hogy az egész emberiség **egyetlen** fajhoz tartozik. Ennek ellenére megtartjuk Hitler szóhasználatát, de idézőjelek közé tesszük azt.

Hitler a *Mein Kampf*ban a társadalom működésének alapját az úgynevezett természeti törvényben találja meg. A Teremtő, a természet eszerint létrehozta a különböző „fajokat”, utána pedig távolságtartóan szemléli egymással folytatott küzdelmüket. A természet a tiszta „fajokat” részesíti előnyben, **a „fajok” keveredése mindig gyengébb minőséghez vezet.** Az ilyen „faji” romlás végeredménye a degradálódott „fajok” pusztulása.

A *Mein Kampf* szerint háromféle emberi „faj” létezik a Földön: **kultúrateremtő, kultúrahordozó és kultúraromboló.** Kultúrateremtésre kizárólag az áriák képesek. (Hitler nem fejt ki, kiket sorol az áriák körébe.) Az általuk teremtett kultúrát néhány más „faj” (ezek sincsenek közelebbről meghatározva, de példaképpen a japán ide tartozik) tovább hordozhatja. Az európai népek közül mindenestre a germán származásúak automatikusan az áriák köré sorolódnak. A kultúraromboló „fajok” alapvetően a zsidók, illetve az említés szintjén itt szerepelnek a néger is. A könyv jelentős része a zsidók eredendő bűneit és alantasságukat részletezi. *„A vég azonban az lesz, hogy egy ilyen néptől elveszik a létezés jogát a világon... Egy erősebb »faj« a gyengéket elűzi, mivel az életre való törekvés végső formájában mindig szét fogja törni az úgynevezett humanizmus minden nevetséges kötelékét, hogy helyére engedje lépni a természet humanitását, amely megsemmisíti a gyengét, hogy helyet adjon az erősnek.”*

(Ez a gondolat már az ókori görög Spárta államban is megjelent, amikor a gyengécske csecsemőket ledobták a Taigetosz-szikláról. Eközben biztosan sok zseniális képességűt is elpusztítottak, mert fogalmuk sem volt még a csecsemők génállományának értékéről. Hitler torz elmélete alapján, a náci utasítás szellemében lelőtték például munkaszolgálatos, tehetséges magyar költőnk, Radnóti Miklóst. Értelmetlen, buta módon másokat is meggyilkoltak, veszteséget okozva ezzel az egész emberiségnek.)

A *Mein Kampf* szerint a zsidókkal való keveredést még a zsidókérdés végleges megoldása előtt meg kell akadályozni. Emellett azonban az árja „fajokban”, a németek között is vannak gyengék, satnyák, betegek, akiknek a szaporodása káros a népre. Ezért *„itt is a legkeményebb és legmélyebbre ható elhatározásokra kell jutni.”*

(A gyakorlatban ez azt jelentette, hogy ha a kerületi orvos örökölhető hibát talált valamelyik betegénél, akkor hatalmat kapott ahhoz, hogy hatósági közreműködéssel erőszakkal ivartalanítsa az illetőt.)

A *Mein Kampf* szerint az árja „faj” nemesítésében elsősorban a testi erőre kell hangsúlyt fektetni. *„A tudósok népe, ha ráadásul testileg degenerált, akaratgyenge és gyáva pacifista, nem fogja meghódítani az eget, sőt még csak a földön való létezését sem tudja majd magának biztosítani... Az árja tömegekből is ki kell választódnia egy szűk elitnek és ez a kicsiny százalék az összlétszám urává emelkedik fel. A világtörténetet kisebbségek csinálják akkor, ha e kisebbségben megtestesül az akarat és az elhatározó erő többsége.”*

A *Mein Kampf* és Hitler tetteinek kritikája

70 év után, 2016. január elsejével megszűnt a *Mein Kampf*, Hitler 1945 után betiltott könyvének jogi védettsége. A szerzői jogokat a bajor kormány birtokolta, ezek lejáratával a második világháború óta első ízben bárki újra kiadhatta Hitler hírhedt irományát. Az új kiadásra azonban szerencsére a józan kritika szellemében került sor Németországban, *„Hitler: Mein Kampf – Kritikai kiadás”* címmel.

Mi több, a Német Pedagógusok Szövetsége és a szociáldemokraták indítványozták a könyv felvételét a nemzeti tantervbe. Céljuk és elgondolásuk szerint a középiskolások számára kötelezővé téve Hitler – kiegészítő magyarázatokkal ellátott – antiszemita irományát, megelőzhetnék a náci eszmék terjedését.

A *Mein Kampf* ismertetése és Hitler tettei alapján az alábbi kritikai észrevételeket tehetjük:

- Hitler a nyers fizikai erőt az ember szellemi képességei elé helyezte, pedig az emberiség nem fizikai erejével, hanem szellemi képességeivel emelkedett az állatvilág fölé.

- *Mein Kampf*ban a háromféle emberi „faj” megkülönböztetése értelmetlenség. A kultúra a népek szellemi evolúciójának megnyilvánulása, illetve fokmérője. Az evolúció folyamatában az emberi „fajok” pillanatnyi jellemzésére az átlagos génállomány minőségét választjuk. Ennek megfelelően, hitleri módon nem szabad „fajokat” halálra ítélni.
- Nem igaz az, hogy csak a tiszta „fajok” az életképesek. A „fajok” keveredése különleges zseniket hozhat létre.
- A világtörténetet nem valamiféle különleges „faj” kisebbsége csinálja, hanem a különleges tehetség. Egy népcsoport előrehaladása attól függ, hogy a megszületett tehetségeiket elnyomják-e, vagy hagyják érvényre jutni. Hitler kortársai között is voltak szép számmal olyan németek, akik irányításával Németország felvirágozhatott volna az összeomlás helyett. Azonban őket a hitleri vezetés elnyomta, vagy halálba küldte, mint Rommel tábornokot.
- A természet humanitására hivatkozás eltorzítja a valóságot. A fajon belüli küzdelmek az állatvilágban azt a célt szolgálják, hogy az erősebb szaporodjon. Nők és gyermekek, valamint fegyvertelen férfiak népirtása viszont közönséges gyilkosság. Ennek semmi köze sincs a természetes kiválasztódáshoz.
- Hitler sikerének és bukásának oka is elméletének primitívségében rejlett. Primitív néptömegek az egytényezős megoldás miatt követték és követik ma is. Nem volt nehéz azt beléjük sulykolni, hogy mindenért a zsidók a felelősek. Az egytényezős megoldás titkát a *Mein Kampf*ban maga Hitler árulja el, amikor elmondja, hogy véleménye szerint a széles néptömegeknek csak egyetlen ellenséget szabad megmutatni, mert sok ellenség esetén – a megfelelő intelligencia hiánya miatt – megzavarodnak. Akkor is ezt kell tenni, ha a valóságban sokkal több ellenséggel kell szembenézni. Ez annyira félrevezető primitívség, hogy ez okozta Hitler bukását is. Végül is nem a zsidók győzték le őt, hanem az általa megtámadott nemzetek katonái.

Németország sorsa a II. világháborúban gyakorlatban bizonyította a hitleri „fajelmélet” elfogadhatatlan tévedéseit. A Führer-állam elbukott. A „legmagasabb rendű árja fajból” kiválasztódott vezetői csoport élére egy beteg lelkületű ember, Hitler került, akit pszichológiai képességei alkalmatlanná tettek a II. világháború megnyerésére.

A *Business Insider* magazin egyik cikke szerint a második világháború ideje alatt az *Office of Strategic Services* – a CIA elődje – felbérelt egy amerikai pszichológust, hogy elemezze és előrejelezze Adolf Hitler, a legbrutálisabbnak tartott zsarnok viselkedését.

Henry Murray pszichológus összeállított egy 229 oldalas jelentést *Adolf Hitler személyisége* címmel, amely kimutatta, hogy a német vezető **szkizofrén, paranoiában szenvedő ember**, aki képtelen normális emberi kapcsolatokat fenntartani és létrehozni.

Murray megjósolta, hogy **Hitler mentális instabilitása saját vesztét fogja okozni**. „*Előre el lehet mondani teljes bizonyossággal, hogy a náci vezér mentális problémáinak gyakorisága és időtartama növekedni fog, vezetői képessége pedig csökken*” – írja a jelentésben Murray.

A szkizofrénia

A szkizofrénia (schizophrenia) vagy hasadásos elmezavar kóros állapotra, a gondolatok, érzések és cselekedetek közötti összhang felbomlására utal.

Maga a szó a görög „skizo” (hasítani) és „phren” (lélek) szavakból származik. Emiatt a szkizofréniát a köznyelv néha tévesen a disszociatív személyiségzavarral azonosítja. A valóságban a szkizofrénia nem azonos a többszörös személyiséggel. A személyiség szétesése néha lassan alakul ki, máskor viszont hirtelen, heves zavarodottsággal, érzelmi nyugtalansággal kezdődik. Általában a serdülőkor táján jelentkezik, de kialakulhat későbbi életkorban is. Nők esetében kritikus a gyermekszülés és a változás kora. Gyakori az asszociációk felbomlása, az önmagukban értelmes, de összefüggésükben értelmetlen szavak használata. Sokszor jelentkeznek vonatkoztatási és üldöztetési téveszmék, észlelési és koncentrációs zavarok, (elsősorban akusztikus) hallucinációk, bizarr motoros aktivitások. Az érzelmi eltompulás mögött belső nyugtalanság feszül, amely olykor **dührohamok** formájában tör a felszínre.

Miben különbözik a skizofrénia a tudathasadástól?

A tudathasadás pontatlan, köznapi kifejezés, melyet egyaránt használnak a skizofrénia, és a disszociatív személyiségzavar (többszörös személyiség) tünetegyüttesének jelölésére.

Vannak skizofériának korai tünetei?

A betegséget megelőzheti egy „szakasz” (1-12 hónap): ilyenkor jellemző lehet a tanulmányi vagy munkaképesség csökkenése, a szociális visszahúzódás, szociális normák figyelmen kívül hagyása, a személyes higiénia elhanyagolása, furcsa, megváltozott beszédstílus, viselkedés és gondolkodásmód, az általános érdeklődés és motiváció csökkenése, reménytelenség érzése. A betegséget megelőző szakaszt nem feltétlenül követi skizofrénia kialakulása.

Ezeket mi is észlelhetjük magunkon, vagy csakis a környezet?

A skizofrénia – természetéből fakadóan – nem az a betegség, amelyben a beteg idővel magától orvoshoz fog menni. **Skizofrénias beteg számára a téves eszmék és a hallucinációk valódiak, és nagyon gyakran a beteg nem hiszi, hogy szükség van orvosi beavatkozásra.**

Ha valamelyik családtagunk vagy barátunk úgy érzi, hogy nálunk a skizofrénia lehetséges tünetei észlelhetők, akkor előfordulhat, hogy nekik kell majd orvoshoz vinni minket a megfelelő vizsgálatra. A skizofrénias betegek gyakrabban követnek el öngyilkosságot, éppen ezért fontos, hogy a családtagok mielőbb szakemberhez forduljanak.

Igaz, hogy fiatal korban alakul ki?

Igen, serdülő vagy fiatal felnőtt korban.

Férfiak esetében általában korábban, mint nőknél, a paranoid (üldöztetési) skizofrénia kezdete általában későbbre tehető, a tünetek 30 éves kor után kezdődnek. A tünetek nem egyszerre jelentkeznek, gyakran jelennek meg először a negatív tünetek, majd később a pozitív tünetek, és ezek között akár 5 év is eltelhet.

Gyógyítható? Ha igen, hogyan? Ha nem, akkor miért?

Régebben gyógyíthatatlan betegségnek tartották, a modern antipszichotikus gyógyszerekkel azonban a pszichotikus tünetek visszaszoríthatók vagy meg is szüntethetők. Gyógyszer nélkül, kizárólag pszichoterápiával a betegség nem gyógyítható, ugyanakkor nagyon fontos a pszichiátriai kezelés.

Kezelése még nem megoldott és többszintű: gyógyszeres és pszichoterápiás (ez többnyire támogató, felvilágosító).

Vannak fokozatai a betegségnek? Esetleg több típusa?

A skizofrénia nem egységes kórkép, a betegség tünetei sokfélék, nem mind egyszerre fordul elő, hanem különböző kombinációkban, és altípusait ezek alapján határozzák meg.

A tünetek osztályozásával kapcsolatban sokféle modell létezik, ezek közül a legelterjedtebb Timothy Crow és Nancy Andreasen felosztása (1991):

Pozitív (pszichotikus) tünetek: hallucinációk, **téveszmék**, bizarr viselkedés és beszéd.

Negatív tünetek (hiánytünetek): az érzelmek és a kommunikáció elszegényedése, gondolati elakadások, a motiváció hiánya, anergia, apátia, anhedónia, a szociális és szexuális aktivitás csökkenése, a figyelem zavara.

A tüneteknek legalább 6 hónapig fenn kell állniuk, kezeléssel minimum 1 hónapig ahhoz, hogy diagnosztizálható legyen.

A skizofrénia típusai

Paranoid

Jellemzői: vonatkoztatásos, üldöztetési, nagyzasos téveszmék, gyakran hallucinációk kísérik. Gyakori a **düh**, **szorongás**, **zárkózottság**. **Általában 30 éves kor után kezdődik.** (Ezek Hitlerre jellemzőek)

Dezorganizált/hebefrén

Jellemzői: inkoherens, szétesett gondolkodás, elszegényedett, oda nem illő emocionális válasz, bizarr

viselkedés, általában a környezeti hatásokat figyelmen kívül hagyó viselkedés, a realitásérzékelés súlyos károsodása. Téveszméik, hallucinációik általában szétesettek. A skizofréniának ez a fajtája általában serdülőkorban kezdődik.

Kataton

Alapvetően a pszichomotoriumot érinti. A mozgás intenzitásában megmutatkozó változás szélsőséges lehet, melyek hirtelen váltakozhatnak. Jellemző lehet a motoros gátoltság, olyan állapot, amikor egy-egy kényelmetlen helyzetet vesznek fel a betegek, és akár órákon keresztül megtartják azt. Más esetekben céltalan aktivitásfokozódás, nyugtalanság, izgalmi állapot tapasztalható, ez szélsőséges esetben mozgásviharrá fokozódhat.

Nem-differenciált

A pszichotikus tünetek megjelennek, de a fenti kategóriákba nem sorolhatók be, vagy ezek közül többbe is besorolhatók.

Skizofrénia utáni depresszió

Skizofrén megbetegedést követően fellépő depresszív epizód, melynek során néhány enyhébb skizofrén tünet továbbra is jelen lehet.

Reziduális

Jellemző az érzelmi elsivárosodás, a szociális visszahúzódás, az excentrikus viselkedés, a logikátlan gondolkodás és az asszociációk lazulása.

Szimplex

A szociális funkciók nagymértékű hanyatlása, visszahúzódás, az érzelmek elsivárosodása és az érzelmi életben megjelenő ambivalencia (egyidejűleg egymással ellentétes érzések), a gondolkodás logikusságának felborulása.

Hazánkban mennyi a beteg ember?

A betegség világszerte az emberek 1 százalékát érinti. Az általános populáció egy százalékánál alakul ki skizofrénia, míg tíz százaléknál jelenik meg, ha a családban már szenved közeli hozzátartozó a betegségben.

Tünetnek számítanak a furcsa álmok?

Az álmok sokfélesége, sokszínűsége, „furcsasága” bárkire jellemző lehet, többféle tünet egyidejű jelenléte utalhat csak skizofréniára.

Miért tudunk keveset a betegségről?

A skizofrénia a lakosság igen kis százalékát érinti, és elsősorban pszichiátriai gondozást igényel, így kevesebbet hallunk, tapasztalunk, olvasunk erről a betegségről.

2007-ben Coolidge és Segal öt szakértőt kért fel, hogy értékeljék Hitlert a pszichopatológiai tünetek és személyiségzavarok tekintetében. A szakértők konszenzusra jutottak abban, hogy Hitler nagyon magas pontszámot ért el a következő személyiségzavarok kapcsán: **paranoid, antiszociális, narcisztikus és szadista**. A Hitlerről nyert személyiségprofil alapján megállapítható, hogy állapota már skizofrén, elmekegés tendenciákat is mutat, beleértve a **megalomániát** és az **aberrált gondolkodást**.

A megalománia

A megalománia túlzó téveszme, illetve nagyzási hóbort. A túlzó téveszme lelki-zavarodottság, amelynek következtében az ember a saját személyét, tulajdonságait alaptalanul túlbecsüli. Egy megalomániában szenvedő elmebeteg a valóságtól eltérően annyira nagy államférfinak tartja magát, hogy figyelmen kívül hagyja a jogos és értékes véleményeket is.

Nagyzási hóbortjának beteges hajlama parancsolgatásra, illetve a helyzet adta hatalom önkényes kiélésére irányul.

Hitler vesztét megalomániája okozta. Nagyzási mániája megnyilatkozott például abban, hogy a német

katonai vezérkart arra utasította: a poroszok mintájára a tízszeres túlerő ellen is győzzenek. Tehetséges tábornokait később sorra leváltotta, és ő maga személyesen vette át a hadműveletek irányítását. Ettől kezdve – tehetségtelen hadvezetése miatt – sorra kerítették be, semmisítették meg a német haderőt. Személyiségének irracionálisága már korábban előrevetítette a Harmadik Birodalom (Németország) bukását. Ezért is tucatnyi merénnyel próbálták megállítani, de valahogy véletlenszerűen mindig megúsza ezeket. Ez megerősítette őt abban, hogy küldetése van a német világhuralmi törekvések megvalósításában. **Addig hajszolta egyre lehetetlenebb katonai hadműveletekbe hadseregét, míg az túlhúzott óráként Sztálingrádnál elpattant, és ezután már nem tudott magához térni.**

A megalomániás Hitler úgy gondolta, hogy japán segítség nélkül, egyedül is legyőzheti a Szovjetuniót.

Pedig a kétoldali támadást a Szovjetunió biztos, hogy nem tudta volna kivédeni. Japán pedig a Szovjetunió összeomlása után is elindulhatott volna az Egyesült Államok ellen, dél felé. Mivel ezt nem tették meg, **az Oroszország keleti határaitól a japán támadást váró, amerikai segítséggel felfegyverkezett, pihent szovjet katonai erőket keletről nyugatra szállították. Ezzel a túlerővel kerítették be és morzsolták fel a német hadosztályokat. Ezt nyugodtan megtehették, mikor megtudták, hogy Japán nem Oroszországot, hanem értelmetlenül és bután az Egyesült Államokat támadta meg. Hitlernek Japánnal együtt két oldalról kellett volna megtámadnia Oroszországot.** Hitler azonban úgy gondolta, hogy egyedül is le tudja győzni. Alkalmatlan vezetőként a reális viszonyokat nem tudta felmérni, ezért veszített. Ezt Horthy Miklós kormányzónk is látta, mikor megpróbálkozott a fegyverletétellel.

Magyar vonatkozások

1944 karácsonyán az orosz hadsereg körülfárta Budapestet. Horthy Miklós kormányzó már letette a fegyvert, a németek ezért letartóztatták és elvitték Németországba. A magyar hadsereg szétesőben volt. A magyar katonák igyekeztek civil ruhát szerezni és megszökni. A nyilasok és a németbarátok viszont azt mondták, hogy nem szabad német szövetségeseinket a legnehezebb időszakában elhagyni. A katonai parancsnokság utasítást kapott, hogy az elfogott katonaszökevényeket lőjék agyon.

Kit kell elítélni, ki volt a magyarellenes? Aki katonaszökevény lett, vagy az, aki agyonlövötte a katonaszökevényt? A magyar katonák Horthy Miklós fővezérre esküdtek, és mivel a kormányzó letette már a fegyvert, nekik, magyar katonáknak sem szabadna tovább harcolniuk. Aki ezért őket kivégezteti, gyilkos? Erről szólnak a dr. Nemesszeghy György: *Budapest ostroma gimnazista szemmel* c. írásából vett alábbi *dólt betűs* részletek.¹

Mivel 1928. június 15-én születtem, 1944-ben lettem 16 éves. A 16 éves leventéket besorozták katonának, ezt Budapesten plakátokon is közzétették. Mikor 1944 decemberében családommal együtt Budapestre kerültem, felmerült a kérdés: mi a helyes és becsületes dolog? Ha kiképzetlenül is harcolok a hazánkat megszállva tartó németek oldalán a szovjet veszedelem ellen, és jelentkezem a katonai parancsnokságon, vagy igyekszem életben maradni és elkerülni katonai besorozásomat? A sorozást a nyilas hatalom rendelte el. A nyilasok pedig a magyar nép árulói, ők a magyar szabadságot németeknek eladó csatlósok, ezért nem szabad nekik engedelmességnünk. Az orosz hadsereggel körbezárt Budapesten családjunk három „katonaszökevény” tagja nem akart Hitler oldalán harcolni. A beteglelkű, alkalmatlan vezér mellett a győzelem amúgy is lehetetlen. Azért sem szabad csatlakozni hozzá, mert ez már nem igazi harc lenne, hanem a magyarokat is elpusztító mészárszék.

Menekülés: Pécs, Sopron, Budapest – 1944. október, november

Közeledtek az orosz csapatok pécsi lakásunk felé. A papám, aki matematikát tanított a pécsi Zrínyi Miklós Hadapródiskolában, hazajött Feledről, ahol a hadapródokkal erősítették a védelmet, katonai árkokat ástak. Veresegyházon keresztül jött a hírrel, hogy rövidesen áttelepítik a pécsi Hadapródiskolát Sopronba, és neki velük kell mennie. Tanakodtunk: Elmenjünk? Ne menjünk? Először úgy döntöttünk, hogy itt maradunk, és bevárjuk az oroszokat. Ki tudja, mi lesz Sopronban, ami úgyszólván van menekültekkel. Sopront is nemsokára elfoglalják az oroszok, és a Papát Németországba viszik tovább. Németországban közvetlenül a háború

¹ A XX. Század Intézetnek benyújtott pályázati írás

elvesztése után nagyon rossz lesz, és németgyűlölő oroszok és angolok velünk is úgy fognak bánni, mint a németekkel. Mama is így szólt: „Egészen megnyugodtam, bevetjük a kertet, és szépen megélünk.” Mi gyerekek is Pécssett szerettünk volna maradni. Azonban ahogy közelgett a hétfői indulás, Mama egyre szomorúbb lett. Az iskolákat is bezárták.

Vasárnap Mama egész nap sírt, mivel Papának másnap délelőtt kellett indulnia. A könnyei belepotyogtak Papa holmijai közé, amint csomagolt. Este hét-nyolc óra körül megszólalt a papám: „Hát, ha folyton sírsz, Györgykém, akkor gyertek inkább velem!”

Elképzелheti mindenki azt az őrült pakolást, ami egész éjjel folyt. Én és Ervin hiába mondtuk: „Ha az egész lakás üresen marad, először a németek, azután az oroszok fogják kifosztani.” Papa most már hajthatatlan maradt. Henrietta húgom addig sírt, hogy itt kell hagyni azt a házat, ahol született, amíg Papa rá nem kiabált. Én teljesen lehetetlennek tartottam, hogy másnap délelőtt 10 órára elkészüljünk. De sikerült 4–5 nagy ládát leszögezni, további csomagokat elkészíteni. Pontosan tíz órakor jött a kocsí, amely levitte azt, amit össze tudtunk pakolni. Igaz, sok minden ott maradt. A házunkat nagy rendetlenségben, összevissza hagyva lementünk az állomásra. A mellékvágányon állt néhány személykocsi, oda kellett beszállnunk. Hatan egy másodosztályú fülkét kaptunk, mellettünk a többi fülkében is egy-egy tiszt család utazott. Nemsokára teherkocsikat kapcsoltak hozzánk a hadapródiskola felszerelésével, és elindultunk Sopronba.

*Két éjszakát töltve a vonaton megérkeztünk a soproni katonai intézetbe. Gyakran volt légiriadó és sokszor hallottuk bombázások zaját is. Az intézet parkjában sétálva egy magyar altiszttel ismerkedtünk meg. Elmondta, hogy mióta Horthy Miklós letette a fegyvert, a magyar hadsereg szétesőben van. Hiányos a hadfelszerelésük, és rossz az ellátásuk. Most az a divat, hogy a magyar katonákat az SS átcsábítja a saját alakulatába. Az SS a német katonaságtól különválasztott hadsereg. Mindenfelé plakátokon olvasható a felhívás, hogy minden felnőtt férfi, akármilyen nemzetiségű is, lépjen be hozzájuk. Modern fegyvereket és jó ételmezést ígértek. „Pár nap múlva én is SS katona leszek” – fejezte be mondanivalóját a magyar altiszt. Mi másképp gondolkoztunk, a náci erőlködést a háború megnyerésére értelmetlen dolognak tartottuk. Már minden világosan látó ember tudta, hogy ezt a háborút a németek nem nyerhetik meg. Nem is kellett sokat várni. Körülbelül egy hét múlva utasítást kaptunk, hogy a hadapródiskolával együtt menjünk mi is Németországba. Sokat tanakodtunk, hogy mit csináljunk. Mi magyarok vagyunk, és nem szívesen hagyjuk el országunkat. Az döntötte el a kérdést, hogy megjelent Szálasi új rendelete, mely szerint minden 16 év feletti fiúnak jelentkeznie kell a katonai parancsnokságon. Mivel néhány hónappal azelőtt lettem 16 éves, nekem is jelentkezni kellett volna, így elszakítottak volna a családomtól. Közben Elemér bátyám, akit már besoroztak katonának, megérkezett hozzánk, Sopronba, pár napi szabadságra. Ő sem akart idegen érdekekért harcolni. Ezért a papám elhatározta, hogy kér pár napi szabadságot, és az egész család visszautazik Budára, ott várjuk be az oroszokat, akik már Pest nagy részét elfoglalták. Édesapámnak a budai Rózsadombon volt a szülőháza, itt szándékoztunk mi hárman: **a papám, a bátyám és én, most már mint „katonaszökevények”**, Mamával, Ervin öcsémmel és Heni húgommal együtt megbújni, míg a magyaroktól idegen vihar el nem vonul felettünk. Már megint gyorsan kellett csomagolni, már megint nem tudtunk mindent magunkkal vinni, mert nem lehetett teherautó feladni, csak személypoggyászt, személyenként egy mázsát. Soproni lakásunk tulajdonosa, Rauch bácsi, kölcsönadta kis kézi kocsiját, és Ervin öcsémmel együtt eltoltuk a csomagokat az állomásra. A papám az állomáson alezredesi egyenruhában nagy nehezen rávette a vasutasokat, hogy vegyék fel a varrógépünket is. A vonaton a fátaladságtól hamar elaludtunk. Fékcsikorgásra ébredtem. Kinéztem: egy Budapesthez közeli állomáson áll meg a gyorsvonatunk, mert német katonák rakodtak. Teherautókat, hadifelszereléseket szedtek le a vagonokról. Mellettem idősebb asszony ült, szegénynek egy légítamadástól kicsit meghibbant az esze. Győrben kint kapált a kertjében, mikor feje felett füstkarikát látott, majd borzalmas szőnyegbombázás kezdődött. Míg a kertjében hasalt, a háza összedőlt.*

Kint, mellettünk most zökkent le egy teherautó a vagonról.

– Ügyes fiúk ezek a németek. Hopp, már lent is van az autó! Éljen Hitler! Éljen Szálasi! – a vége felé már kiabált a bolondos asszony. Mi csak mosolyogtunk rajta. Úgy látszik, manapság Hitlert és Szálasi csak a bolondok éltetik.

Már este volt, mire Budafokra értünk. Az emberek a délkeleti ablakokhoz tódultak, ahonnan messzi villanásokat, ágyútoroktüzekeket lehetett látni. A figyelés nagy csöndjébe bele-beleszólt egy-egy távoli durranás. – Már a Csepel-szigeten vannak, onnan ágyúval ide is lehet löni – jegyezte meg valaki.

– Ugyan, ne mondjon ilyet! Itt félénk nők is vannak. Mit ijesztget bennünket! – szólaltak meg egyszerre többen is. Mire elcsendesedtek, az esti homályban lassan megindult a vonat Kelenföld felé.

Budapest engem az utcasarkokra kiragasztott plakátjaival fogadott. Azt volt rájuk írva, hogy jelentkeznie kell a katonai parancsnokságon minden 1928-ban született levéntének.

Mivel 1928 júniusában születtem, eleinte azt hittem, hogy hiába menekültem meg a soproni katonai behívótól, most Budapesten kell jelentkeznem a katonai parancsnokságon.

De apám hamar feltalálta magát, és ezzel megmentett a szinte biztos haláltól.

– Ez csak azokra nézve veszélyes, akik mint levénték itt Budapesten nyilván vannak tartva. – mondta okosan az apám.

Papámnak voltak megérzéseim, és kockáztatni is mert.

Mivel a lakásbejelentőket még nem töltöttük ki, gyorsan odaírtuk a megfelelő rovatba, hogy 1929-ben születtem 1928 helyett, és Ervin öcsémét 1929-ről 1930-re módosítottuk. Azon igazolványokat, melyeken rajta volt az 1928-as születési dátumom, elégettük. Szerencsémre a pécsi vöröskeresztes ápolói igazolványomba tévedésből az öcsém 1929-es születési évét írták be. Akkor még nem tudtam, hogy ennek milyen hasznát fogom majd venni.

Mama nagyon meg volt ijedve:

– Elemér, hogy tehetsz ilyet?! Még a végén bajod lesz belőle! – szidta Papát, ő végül ideges lett, és szinte kiabálva, kissé ingerülten válaszolt:

– Megölik, Györgyi, hát nem érted! Megölik! Ezt akarod?!

Apámnak lett igaza. Senkinek sem lett baja. Okosnak kell lenni, nem szabad külföldi érdekekért magyarokat feláldozni. A Budapesten összeszedett levéntéket Budapest körülvétele után különösebb kiképzés nélkül egy puskával és néhány tölténnyel bevetették Budapest védelmébe. Legnagyobb részük – körülbelül 80% – elesett, az élve maradottakat pedig orosz hadifogságba vitték, ahonnan csak kevesen tértek haza. Miért kellett értelmetlenül meghalniuk? A semmiért. Apám áldozatos, bátor tettével megmentette az életemet. Azóta is mindig hálával és szeretettel gondolok Rá.

Pár nap múlva kaptuk a hírt, hogy távozásunk után Sopront hatalmas légitámadás érte, sok civil lakos is meghalt. Az a ház is összedőlt, amiben mi laktunk. A vaságyak, amin aludtunk, a nagy légnyomástól összegörbültek. Ha ott maradunk, valószínűleg meghalunk. A halál árnyékában élünk, sikerül-e továbbra is megmenekülnünk?

Katonatanári becsületesség

Mikor fellazul a társadalmi ellenőrzés, mikor nem működik a rendőrség, és nem kell tartani a felelősségre vonástól, akkor derül ki, hogy az emberben mi lakozik. A katonatanár családfőbe otthon és az iskolában belenevelték a becsületességet.

1944 karácsonyán teljesen bezárult Budapest körül az orosz ostromgyűrű. A következő napon a németek visszaszorították a nyugatról támadó oroszokat, így csendesebb napok következtek. Aznap reggel lassan tisztult az ég, fent a magasban néha meg-megjelenik egy-egy köröző gép tovatűnő alakja. Rádöbbenünk, hogy milyen kevés élelmünk van, és nem tudjuk, meddig tart az ostrom. Élelmiszert kell szerezni. Ervinnel és a szomszéd Kreutz úrral megyünk élelmiszert keresni. A Margit körúton senki, csak néha hallatszik egy-egy nyilaskereszt-karszalagos katona lépéseinek kopogása. Most megy el az összevissza töredezett édességbolt előtt. Puskatusával kitöri a kirakat még megmaradt üvegét, hogy kényelmesebben kivehessen egy doboz csokoládét, majd befordul a mellékutcába. A péknél nincs kenyér. Bánatosan, korgó gyomorral indulunk hazafelé. Az ég már teljesen kitisztult, és egyre több repülőgép jelenik meg. Hopp! Itt van egy ajtó nélküli üzlet. Bemegyünk, és kérdezzük, hogy mit lehet itt kapni. Többen vannak bent, az egyikük éppen babot önt a zsákjába:

– Majd hagyok maguknak is – mondja, mikor melléje lépünk. A csodálkozástól szóhoz sem jutva öntjük hátizsákunkba a maradék babot:

– Hol kell itt fizetni? – kérdezzük magunkban.

Bejön megint valaki, és elkeveredik a polcokon kotorászó emberek között.

– Úgyis elviszik az oroszok! – mentegetőznek, ha megkérdezzük, hogy mit keresnek. Mi is keresgélni kezdünk: fogpiszkáló, cipőfűző, citrompótló hever összevissza, ezekből is veszünk, és kutatunk tovább: piros paprika, mustár. Most nyilaskeresztes karszalagos katona lép be. Körülnéz, aztán ő is elkezd kutatni a polcokon. A velünk jött Kreutz úr nagy mohossággal turkál mindenfelé, és mint a héja csap le a pénztárszékben található pokrócra és ülőpárnára.

– Menjünk már, menjünk! – sürgetjük őt, annál is inkább, mivel egymásután zúgnak el az üzlet felett a gépek, és tra-tra-tra – szól gépágyújuk. Már mindenki eltűnt, csak mi maradtunk bent. Kreutz úr azonban a pénztárfülkét nézegeti, pénzt keres. Fú, bumm! – levágódunk a földre. Repülőgép lőtt az épületre. Szerencsére a ház emeletes, és a felső szintje felfogta a lövést. Most már Kreutz úr is elhatározta az indulást. Kinézek az ajtón: pontosan felettem gép száll igen alacsonyan, szapora villogást látok a szárnya alatt, fülhasogató kerepeléssel lő. Visszahúzódok, és amikor a gép elment, megindulok futva a fal mellett. Visszanézek. Látom, hogy a repülőgép bombát dob le, és a Statisztika tér másik oldalán, mögöttem körülbelül tíz–húsz méterre, hatalmas koromfekete füsttenger emelkedik fel lassan, méltóságteljesen. Tetején nagy gerendadarab táncol. Megremeg az épület, újra érzem az erős légnyomást a fülemben. Meghajolva rohanok a fal mellett. A remegő házról vakolat, por, üveg- és ablakdarabok hullnak rám. Már szinte önkívületben, gondolkodás nélkül rohanok, és az első kapun hirtelen befordulok. Szerencsére az nyitva volt. Megmenekültem!

Már a Rét utcában megyünk. Fiatal magyar hadnagy jön velünk szemben:

– Fiúk, nektek nem a fronton kellene lennetek! – mondja.

– Mi még túl fiatalok vagyunk – válaszoljuk. Elővesszük az igazolványokat.

Újra segít rajtam a vöröskeresztes igazolvány, melyre tévedésből egy évvel későbbi születési dátumot írtak be. Nézegeti, forgatja.

– Más igazolvány nincs? – kérdezi.

– Sok magyar katona próbál szökni civil ruhában, és szerez hamis papírokat – folytatja. Megmutatom a lakásbejelentőm, amire szándékosan irtunk egy évvel későbbi születési dátumot. Alighogy kezébe veszi, újra gépzúgás hallatszik. Hirtelen beugrik a legközelebbi kapualjba, és integet, hogy mi is menjünk.

– A repülőgépektől nagyon félek! – ismeri be. Gyorsan visszaadja a papírokat, Ervin öcsémet nem is igazoltatja. Mi otthagyjuk a kapualjban a „nagy harcost”, aki jobban fél a repülőgépektől, mint mi, és mégis frontra szeretne küldeni mindenkit, akit csak lehet.

A papám nagyon felháborodott, amikor otthon megmutattuk mindazt, amit az üzletből összeszedtünk.

– Ez közönséges lopás – mondta.

– Vigyétek vissza most, azonnal!

Nem hatotta meg az érvelésünk:

– Mások is ezt tették, mert úgyis elviszik az oroszok.

Szerencsére, igen erős ágyúzás és bombázás kezdődött, így mondhattuk, hogy most nem lehet. Később pedig, már ha akartuk volna, akkor sem vihettük volna vissza ezeket az apróságokat, mert az üzlet közben romba dőlt. Ma már őszintén megértem apámat, a katonatisztet, akibe az első világháború előtt és után belenevelték a mindenkori becsületességet. Csak így tudott az első világháború után a megcsonkított kifosztott Magyarország a Horthy-rendszer alatt külső segítség nélkül megerősödni.

Több területen – elektroncsőgyártással, gépiparunkkal, valamint mezőgazdasági termékeinkkel – elértük a világszínvonalat. A korrumpálhatókat, sikkasztókat kidobta magából az akkori magyar vezetőrétteg. Csak olyan ember maradhatott katonatiszt vagy tanár, akinek úgy a vérében volt a becsületesség, mint az apámnak.

A korrupciót hazaárulásnak tekintették.

Egy magyar katona siralmai

A háború folytatása Horthy Miklós kormányzónk fegyverletétele után a magyarok többsége szerint már csak reménytelen és felesleges próbálkozás. A náci–magyar ellentétet csak fokozta, hogy még most is éreztették velünk alárendeltségünket.

1945. január 26. Aztán újra hullani kezdett a hó. A véres földet, a romokat újra beborítja a fehér hólepel. Téglával rakom be a földszinti lakás ablakát, hogy újra fent tudjak aludni. Tompa reccsenésre leszek figyelmes. Kelet felé nézek, ahol a dombtetőn szép fehér emeletes ház áll.

Most hatalmas koromfekete füst száll fel a közvetlen közelében, magasabbra, mint a ház. Azt hittem, összedőlt, de lassan eloszlik a füst, és a ház üres, tátongó ablakkal, feketén – de áll tovább.

A szomszédunk kéménye mellett a kéményseprőknek építettek kis kapaszkodót. Felhívott a bátyám, és kelet felé mutatott. A ködös távoból kibontakoztak az országház körvonalai, és tetején vörös zászló lengett, az oroszok lobogója.

A Duna felől éjjel-nappal hangszóró hirdette:

– Magyarok! Adjátok meg magatokat, ez nem a ti háborútok!

Egy-egy szélroham elhalkítja a hangot, és bele-beleszól néhány lövéssorozat. Estéknént világító rakéták roppannak fel, és jönnek közelebb, így egyre fényesebb lesz körülöttünk az éjszaka.

Elfogyott a liszt és a tyúkok száraz kenyere, kenyér után kell nézünk. Megyünk a Zivatar utcai pékség felé. Útközben látjuk, hogy az Ady Endre utcai magyar parancsnokságról indulnak az őrzőjáratok a frontra. Géppisztolyos, kézigránáttal felszerelt magyar katonák találkoznak. Az egyik a nyilasok előírása szerint felemeli a kezét, mint a németek, és így köszön:

– Győzünk!

A másik fel sem emeli a kezét, és úgy válaszol:

– Futni!

A pékség előtt hatalmas tömeg az erős lövöldözés miatt szétszóródva a kapuk alatt. A becsapódáskor önkéntelenül is összebújunk. Egyszer csak lélekszakadva jön egy asszony. Most tudta meg, hogy németek fosztogatják az üzletét.

– Ki jön velem – kérdezte.

Én voltam az egyetlen jelentkező, Ervin öcsém addig tartotta a sort. Alig lépek pár lépést a sarokig az üzlet felé, mikor szemembe tűnik a friss rombolás képe. Amíg mi sorban álltunk, tőlünk 40–50 méterre akna találta el a házat. A teteje beomlott, és az úton szerte-széjjel hevernek a cserép- és tégladarabok. Lassan tudtunk továbbhaladni, mert a Margit körút telis-tele volt magyar katonákkal, kocsikkal, lovakkal, aknavetőkkal. Pestről menekültek át, és a hidakat felrobbantották maguk után.

Végre megtaláltuk a nagy saroküzletet, bejárata összevissza törve, és belül már üres volt. A magyar katonák azt mondták, hogy nem régen mentek el a németek megrakodva. Az asszony ott maradt, és a magyar katonák segítségével újra bedeszkázta az üzletét.

Visszamentem a pékséghez, déli egy óráig álltunk ott, de hiába, mert az új rendelet szerint csak a házcsoportok szerint adhatnak ki kenyeret a pékek. Mi pedig másik pékséghez tartoztunk. Mérgesen, fáradtan mentünk haza. Az úton hazafelé mindenfelé katonaság, minden a fejetlenség, rendtelenség képét mutatta.

Másnap újra megyünk kenyérért. Az utcákon hatalmas gödrök tátongnak, szanaszét dögölt lovak hevernek, némelyiket már kezdték megenni az éhes civilek. A pékség is teljesen tönkre van löve, kész csoda, hogy eddig nem dőlt össze. Bent az udvarban állunk sorba. Elég korán jöttünk, így kevesen vannak előttünk, de félóra múlva már hatalmas tömeg kígyózik mögöttünk. Végre megindul az osztás. A pékhelyiség tele van német katonákkal. A pékmester már egészen berekedt a folytonos kiabálástól, mivel a sokat nélkülözött emberek egymás előtt tolongva igyekeznek kenyérhez jutni. Egy frontra induló magyar katona is be akar jutni, de az ott

álló tiszt nem akarja beengedni. A magyar katona ekkor elkeseredésében hangosan kipanaszolja magát:

– Három napja vagyunk már őrségen, a legveszélyesebb helyen, és még száraz kenyérünk sincs, a németek pedig mindenféle csokoládékat, szalámikat esznek, és közben a magyarokat küldik a legveszélyesebb helyekre! Most egy kis kenyérért jöttem be, mert a társaim éheznek.

Éppen arra gondoltam, hogy, nem lenne csoda, ha társaival együtt átállnának az oroszokhoz, amikor bejutottunk a pékhelyiségbe, és ránk került a sor. Leadtuk a házcsoportlistát, a fölragasztott jegyeket. Ekkor nyilas karszalagos férfi jött be, és cédulát adott át a péknek, amit a pék felolvasott: „A nyilaskeresztes párt a maga részére lefoglalja a kenyér- és lisztkészletet”. Tehát nincs kenyér, nagy a zúgás-kiabálás. Jó étvágya van a párttagoknak, gondoltam, már megint eleszik előlünk és a magyar katonák elől a kenyeret. A pékmester belemerül a kiabálásba, de mivel tőlünk már elvette a jegyeket, két kiló kenyeret mégis kiad nekünk. Végre volt pár napra kenyérünk. A tömeg nem akar távozni, nem szűnik meg a zúgás-kiabálás, az egész pékség olyan, mint a felzúdított méhkas. Mi pedig sietünk haza. Pár nap múlva kaptuk a hírt, hogy ezt a pékséget találat érte, a pékmester és akik ott voltak, meghaltak. Szerencsénkre mi akkor éppen nem voltunk ott.

II. Sztálin és a magyar moszkoviták

Sztálin nélkül soha nem lett volna sztálinizmus: a zsarnok mindent maga irányított, személyesen rendelkezett a tömeggyilkosságokról, betegesen élvezte az erőszak orgiáját. Hol romlott el a kommunista kísérlet, hogy tud egy rablóbanda uralma alatt tartani egy egész birodalmat?

Ma már világosan látjuk, hogy Sztálin abnormális pszichopata volt.

Internetről vesszük át ennek a betegségnek a leírását.²

Pszichopata, szociopata, antiszociális személyiségzavar

„A hétköznapi életben gyakran használjuk a pszichopata kifejezést, mégis kevesen tudnánk pontosan megfogalmazni, milyen emberekre is vonatkozik ez a megnevezés. A pszichiátriában hivatalosan 1980-ig használták a pszichopátia, és az ebből származtatott pszichopata szót, a későbbiekben a helyét az antiszociális vagy disszociális személyiségzavar váltotta fel.

Az új névben szereplő antiszociális kifejezés nagyon megtévesztő, mivel a köznyelvben antiszociálisnak azokat az embereket szoktuk nevezni, akik kerülnek a társasági életet, visszahúzóóak, gátlásosak. Szakszerűen azonban ezt az embertípust aszociálisnak kellene nevezni, az antiszociális elnevezést fenntartva azoknak, akik szembefordulnak a társadalmi normákkal, felrúgják a társadalmi együttélés szabályait, így képtelenek beilleszkedni a közösségbe.

A pszichopata álarca

Első megközelítésre az antiszociális személyiségzavarban szenvedő ember nagyon barátságos, elbűvölő, intelligens, mindig azt mondja és csinálja, amit elvárnak tőle. Általában magas pozíciót tölt be, a céljait mindig eléri, sikeres embernek nevezhető. Ha azonban jobban megvizsgáljuk, akkor kiderül, hogy mindez csak a látszat, és a jólszituáltság maszkja mögött egy teljesen más ember lakozik. Az antiszociális ember végtelenül önző és egocentrikus, mindent azért tesz, hogy a saját céljait elérje. A mások feletti kontroll megszerzésére bármit hajlandó bevetni, legyen az a személyes kisugárzása, manipuláció, erőszakos viselkedés, szex vagy megfélemlítés. Az áldozatok sokszor csak késve ismerik fel, hogy az elbűvölő álarca mögött ki is lakozik valójában.

A pszichopata nem érez

Általánosságban azt mondhatjuk, hogy az ilyen személyiségzavarban szenvedő ember nem érez. Nem érez megbánást, büntudatot vagy lelkiismeret-furdalást a tettei miatt, sokszor elhárítja magáról a felelősséget mondván, az áldozata megérdemelte, amit kapott. Nem érez empátiát, nem tud együtt érezni másokkal, ezért gyakran tapintatlan, lenéző és érzéketlen más emberekkel szemben. A viselkedése sokszor távolságtartó, hideg.

² Dr. Veress Dóra pszichiáter: Pszichopata, szociopata, antiszociális személyiségzavar (WEBBeteg)

Noha mindig tudja, mit kell mondani, de a szavai mögött kevés a meggyőződés és a valós érzelem.

A pszichopata nem szorong

Másik jellemzője ennek az embertípusnak, hogy nem szorong. Mivel csak önös érdekeik vezérik őket, ezért nem riadnak vissza a hazudozástól, álnévhasználattól, csalástól, mások becsapásától sem. Kölcsönöket vesznek fel, melyeket soha nem fizetnek vissza, a munkahelyüket igen gyakran váltogatják. Viselkedésük sokszor feszült, felelőtlen, kiszámíthatatlan, alkalmanként a saját magukra veszélyes cselekedetektől sem riadnak vissza. Nem képesek felismerni annak a következményeit, ha bűncselekményen kapják őket, sok esetben visszaesőként kerülnek az igazságszolgáltatás elé.

Az antiszociális személyiségzavarban szenvedő nem tanul a hibájából

A legnagyobb hibájuk, hogy nem tanulnak saját tévedéseikből és tapasztalataikból. Hiába kerülnek rendőrkezdre, vagy börtönzik be őket, nem tanulnak a történelemből. Nem látják be, hogy hibáztak, és ennek megfelelően nem is változtatnak korábbi életvitelükön. Az ilyen ember számára nem megfelelő büntetés a bebörtönzés, mivel nem éri el célját, hiszen az illető képtelen tanulni belőle.

A pszichopátiáért a gének a felelősek

Becslések szerint a népesség 1%-a, azaz minden 100. ember szenved antiszociális személyiségzavarban. A kóros állapot kialakulásáért elsősorban örökletes tényezők tehetők felelőssé, csak kisebb szerep jut a környezeti hatásoknak. Kutatások azt mutatják, hogy az agyi központok közül az érzelmek kialakításáért felelős, illetve a viselkedés szabályozásában szerepet játszó agyterület érintett leginkább. Agresszív viselkedés esetén az említett központok és a környező struktúrák közti kapcsolat sérülése mutatható ki.

Az antiszociális személyiségzavar jelen pillanatban nem gyógyítható

Megoldást jelenthet a pszichoterápia a társadalomba való beilleszkedés segítségével, de az elért eredmények nem tartósak.

Szociopata és pszichopata

A hétköznapi életben a pszichopata kifejezés mellett a szociopata megnevezés is igen gyakran előfordul. Egyes pszichiáterek szerint a két megnevezés közt nincs különbség, ugyanazt az embertípust jelölik, míg mások szerint ezek az antiszociális személyiségzavar két altípusát képviselik. A pszichopatának nevezett altípus örökli a betegséget, míg a szociopatákat a körülményeik, az elhanyagoló szülői magatartás, iskolai traumák, a szegénység vagy a rossz társaság viszi tévútra. Egy harmadik megközelítés szerint szociopata az a pszichopata, akinél a törvényt és a társadalmi szabályokkal való szembehelyezkedés dominál.”

Sztálin tényleg pszichopata volt, annak minden borzalmas következményeivel. Ez elolvasható Jörg Baberowszki: *Felperzselt föld – Sztálin erőszakuralma* c. 2012-es, most már magyarul is megjelent könyvében.

Ebből a könyvből az Index internetes portál segítségével kivett alábbi részletek igazolják, hogy **az antiszociális Sztálin teljesen alkalmatlan volt a vezetésre, és a Szovjetunió állbaloldali, szadista diktatúra lett.**³

„A kilencvenes években addig elzárt levéltári források váltak kutathatóvá: a Központi Bizottság jegyzőkönyvei, levelek, Sztálin, Molotov és a többiek személyes papírjai, és sok minden más. Ezekből pontosan kiderül, hogy Sztálin és szűk köre nemcsak elrendelte, hanem részletekbe menően irányította is a tömeggyilkosságokat. Az 1937–38-as, minden addigit és azutánit felülmúló terror idején ő adott pontos utasításokat a vidéki pártvezetőknek, ő határozta meg az irányszámokat is, hogy az adott régióban hány embert kell agyonlőni...

A kérdés, hogy hogyan tud hatalomra jutni és aztán mindenkit a saját akarátának kiszolgálójává tenni egy pszichopata. Sztálin Baberowski értelmezésében ugyanis súlyosan beteg személyiség volt, akinek a személyes patológiája nélkül nem vagy nem úgy történhetett volna meg mindaz a szörnyűség, ami sok millió ember

3

http://index.hu/tudomany/tortenelem/2015/07/27/sztalin_sztalinizmus_baberowski_felperzselt_fold_terror_tomeggyilkossagok
L

életébe került és többször annyi lelki megnyomorodásához vezetett a Szovjetunióban.”

Sztálin a „szadista pszichopata és a megfélemlített, rettegő és rettegett sleppje öncélúan változtatta a nagy keleti birodalmat vérfürdővé, kihasználva a fásultságot, keserűséget, nyomort és bezártságot, hogy saját, borzalmas fantáziaképeit tegye valósággá, melyben az erőszak apokaliptikus orgiává hatványozódott...

A csizmás, bőrkabátos forradalmároknak már a kezdeteknél, 1917-ben sem volt sok fogalmuk a marxizmusról, és azért kerülhettek ki győztesen a véres anarchiából, mert ők voltak a legdurvábbak és leggátlástalanabbak a mezőnyben.”

„Lenin gonosz gyilkos volt, »az a fajta, aki íróasztal mögött ülve öl, és akinek az emberi szenvedés és nyomorúság semmit nem jelent.«” Ő adott parancsot az egész cári család kiirtására, gyermekeket is beleértve.

„Sztálin – a csodálatos grúz, ahogy Lenin nevezte – számára viszont a háború legnagyobb álma beteljesülését jelentette: kedvére gyilkolhatott, és soha életében nem volt olyan boldog, mint ekkor. Eleinte senki nem vette igazán komolyan, a Lenin halála utáni hatalmi harcban úgy győzhetett, hogy a többiek összefogtak a karizmatikus Trockij ellen, ő pedig ügyesen kijátszotta egymás ellenriválisait. Nem volt nagy teoretikus vagy jó szónok, viszont veleszületett tehetsége volt az intrikához és a hatalmi játszmákhoz. Legjobban pedig ahhoz értett, hogyan használja fel, keverje bűntényekbe és tegye kiszolgáltatottá karrierista tetteitársait.”

Sztálin, „az egykori ortodox papi növendék kegyúri rendszerében főpapi szerepet kreált magának, amiben lehetetlen volt ellentmondani neki. A vezető bolsevikok pedig egyáltalán nem bíztak egymásban, ezért a színlelt barátság hazug rítusait kellett előadniuk, miközben mindenkin elhatalmasodott az üldözési mánia – ami hamarosan árulókereséshez és kémhíztériához vezetett.

Ez teljesedett ki az 1937–38-as borzalmak hullámaiban: a párton belüli tisztogatásoktól a papok, a kulákok és a rabok módszeres lemészárlásán keresztül egész népek deportálásáig...

A hatalom kénye-kedve szerint bélyegezhette és ölhetette meg az embereket, és már a párt sem jelentett menedéket. A pártelitben csak néhányan éltek túl a tisztogatások éveit, a Központi Bizottság majdnem minden tagját kivégezték. A nagy leszámolások idején a legtöbben bármilyen rájuk szabott szerepet eljátszottak, hogy a diktátor meghagyja az életüket. Behódoltak és hóhérnak ajánlkoztak, volt vezető, aki azt írta Sztálinnak, a saját feleségével is végezne, csak meggyőzhesse lojalitásáról a diktátort. Más csak akkor omlott össze, amikor a csekisták a szeme láttára erőszakolták meg a lányát. Szokásos módszer volt, hogy túszként tartották, majd Szibériába deportálták az elítélt teljes rokonságát.

Baberowski könyve maffiaszabályok szerint működő rablóbandaként írja le a sztálini vezetést. A keresztapa természetesen maga Sztálin volt, méghozzá a legveszélyesebb fajtából. Kevésbé elborult maffiavezérek legalább a saját hű embereiket megvédik, nála azonban senki nem lehetett biztonságban. Bizalmatlan maradt mindenkivel szemben, a túlélésért mindenkinek áldozatot kellett hoznia.

A paranoia és a bizalmatlanság légkörében a zsarnok mindenkire rá tudta kényszeríteni az akaratát. Sztálin az erőszak megszállottja volt, aki **tankönyvszerűen produkálta a pszichopata kór állapot jellemző tüneteit** a beleérző képesség hiányától a manipulatív magatartáson át odáig, hogy a többi ember nem több számára pusztán tárgynál. Az 1932-33-as nagy éhínség idején (a kollektivizálás eredményeként legalább három-, de inkább hétmillió ember halt meg) olvasta a beszámolókat a felpuffadt emberekről, akik már a temetőből ássák ki a bomló holttesteket, de mindez hidegen hagyta. Az ő szemében az együttérzés a burzsoá szentimentalizmus és gyengeség jele volt.

A Kremlben lévő dolgozószobájából élőben követhette, ahogy a közelből lévő komplexumból – ahol a pártelitből többeknek volt lakása – az NKVD elhurcol egy-egy funkcionáriust, és ilyenkor elalszik a villany a lakásban. Élvezte, hogy élet és halál ura: időnként felhívta és telefonon bátorította a még szabadlábban lévő áldozatot, miközben már kiadta az utasítást az illető letartóztatására...

Néha a kihallgatóhelyiségekből dolgozószobájába vitette a félholtra vert áldozatot, és utasításokat adott a további bántalmazásokat illetően. **Élvezetét lelte az ilyesmiben...**

Ahogy a kegyetlenkedés Sztálin életformájává vált, az erőszak önjáró lett, elvált a kiváltó indítékoktól. »Az összes gyilkosságot abban a tudatban hajtották végre, hogy a zsarnok ott a Kremlben örömet leli benne.« A

terror éveiben a helyi NKVD-k gyakorlatilag abból rendeztek munkaversenyt, hogy hány embert tudnak a legrövidebb idő alatt halálra ítélni és kivégezni. Területi kvóták voltak arra, hogy a szovjet állam hány ellenségét semmisítsék meg. Volt, ahol naponta ezer ember sorsáról döntöttek anélkül, hogy átnézték volna az ügyüket – félpercenként határoztak egy ember életéről...

Sztálin nélkül nem lett volna sztálinizmus – mondja Baberowski. Erről árulkodik, hogy a terror gépezete rögtön a diktátor halála után leállt. A pártvezetők, akik addig bármikor képesek lettek volna megöletni egymást, azonnal kiegyeztek.”

Magyarországi vonatkozások

Magyarországra betörő szovjet katonaság magával hozta a sztálini rendszer rablási módszereit, brutalitását, magyar nők, többségükben munkás-paraszt lányok, kegyetlen megerőszakolását. Proletárok nemzetközi összefogását, osztályharcot és segítségnyújtást hirdetve rabolni és több százezer nőt megerőszakolni, olyan farizeusi cselekedet, amely egyértelműen bizonyítja, hogy Sztálin Szovjetuniója álbaloldali, szadista diktatúra volt.

Dr. Nemesszeghy György: *Budapest ostroma gimnazista szemmel* c. visszaemlékezéséből vett, *dőlt betűs* részlettel mutatjuk be, hogyan raboltak 1945 februárjában, az ostrom befejezése után az orosz katonák.⁴

Budapest lakói, mikor az ostrom végén elült a harci zaj, nem gondoltak arra, hogy az orosz parancsnokság – katonái kedvéért – szabad rablást engedélyezett. A család féltve őrzött kicsinyke, nyomorúságos, megmaradt értékei is veszélybe kerültek. A magyarok örültek a szabad mozgásnak, a csendnek, de csakhamar rá kellett döbenniük, hogy a felszabadulás valójában „felszab” nélkül és hosszú „ú”-val értendő. Többségük ezután felszabadulás helyett „dúlás”-t mondott. A Vörös Hadsereg nemcsak rabolt, gyárakat szerelt le és vitt ki, hanem rabszolgának hurcolt el sok ártatlan magyart, miközben a nőket sorozatosan megerőszakolták.

Kirabolnak az oroszok – 1945. február 20.

Elhatároztuk, hogy bedeszakázuk az épen maradt szobánkat, befűtünk, és felköltözünk a lakásunkba az óvóhelyről. A megmentett ruháinkat, evőeszközeinket, hétköznapi tárgyainkat összecsomagoltuk és felszállítottuk. Már fent voltunk mind a négyen – mi hárman, gyerekek és az anyukánk –, mikor eszembe jutott, hogy valami apróságot még lent hagytam az óvóhelyen. Visszajöve be akartam lépni a lakásunk ajtaján, ekkor elem lépett két orosz katona rám szegezett pisztollyal a kezében. Az egyik teljesen elállta a lakásunkba vezető utat, jelezve, hogy nem mehetek be. Nagyon értetlen képpel bámulhattam rájuk, mert magyarzatképpen megszólalt az egyik a lakásunkra mutatva: „Nyemetszki, germánszki!” Még inkább csodálkoztam. Értelmetlen butaság volna ilyenkor itt németeket keresni. Ervin öcsém szerint kifigyelhették az oroszok, hogy a civilek mikor költöznek vissza a lakásukba az óvóhelyükről. Szomszédaink nagy részét is ekkor rabolták ki. Mi is éppen mindent felhoztunk már, az asztalon minden ki volt rakva, hogy elrendezve eltegyük azokat. Pont ekkor lépett be két ronda pofájú orosz. A másik kettő kint őrködött a lakásunk bejáratnál, és senkit, még engem sem engedtek be. A benti két ronda pofájú németet keresett. A fiókokban, meg az anyukánk retiküljében pedig fegyvert. Közben minden értékesebb holmit elvettek: az anyukám karikagyűrűjét zsebre vágták. Mikor észrevették a szekrény tetején fekvő két üres bőröndünket, gyorsan leemelték, és minden értékesebb ruhát, szövetet, ágyneműt, pokrócot bepakoltak. Nagyon sajnáltuk azt az új szövetet, melyből bátyámnak szeretettünk volna civil ruhát varratni a katonaruhája helyett. (Később sokat éhezünk azért, mert az elvitt értékesebb ruhaneműinket nem tudtuk élelmiszerre cserélni.) Közben kint várakoztam két nekem szegezett pisztoly között. Nemsokára kijött a lakásunkból a két orosz katona teletömött bőröndökkel a kezükben. Jó nehéz lehetett, mert lehúzta vállukat. Intettek társaiknak, akik eltették pisztolyukat, és végre bemehettem a lakásba, ahol a szoba közepén anyukám sírdogált az átélt izgalmak és az elvitt értékesebb holmik miatt. A bátyámat pisztollyal megfenyegették. Anyukám megijedt, hogy lelövik, ha nem segít az értékesebb holmikot összeszedni. Tudom, hogy ezt nyugodtan megethették volna, semmi bajuk sem lett volna.

Még aznap, de későbbi napokban is hol ebből, hol abból a házból hallatszott a kiabálás: „Patrul! Patrol!”, ami azt jelentette, hogy „Őrség! Őrség!” Az őrség rendszerint nem jött, de ha jött, akkor sem avatkozott be a

⁴ A XX. Század Intézetnek benyújtott pályázati írás

rablásba. Az is előfordult, hogy az őrség tagjai is beszálltak a kiáltozó nő megerőszakolásába, így a szerencsétlen nőt az egész szakasz kipróbálta. Ha valamelyik családtag tiltakozott, azt egyszerűen lelőtték. Úgy látszik, az orosz hadvezetés Budapest bevételének megünneplésére szabad rablást és szabad erőszakoskodást engedélyezett. De hát az oroszok nemcsak Budapesten raboltak és erőszakoskodtak!

Mi még szerencsésnek is mondhattuk magunkat, mivel az anyukám már túl idős, a húgom pedig még túl fiatal – nyolc éves – volt, így nem bántották őket.

A Vörös Birodalom rabszolgái

A lenini proletárdiktatúra azért téveszme, mert valódi megoldás helyett rossz úton járva olyan diktatúrával akarta megoldani a problémákat, melyben megint csak a társadalom egy része akart uralkodni az egész társadalom felett – az igazságos és kölcsönös együttműködés helyett. Saját bőrünkön tapasztaltuk a diktatórikus, imperialista jellegű szovjet katonai megszállás terheit évtizedeken keresztül. Ez is nyilvánvalóan luciferi út.

A Szovjetunió utasítására a sváb parasztokat, proletárokat és nőket német származásuk miatt Oroszországba hurcolták dolgozni. Sokuknak, akik kint meghaltak, a gázkamra könnyebb halált jelentett volna. **Lehet-e baloldalinak nevezni azt a rendszert, amely cseléd lányokat, proletárokat dolgoztat rabszolgaként?**

Lizi

A szegény, de becsületes és szorgalmas fiatal cseléd lány, Lizi, ugyanúgy nem tehetett arról, hogy sváb származású, mint ahogy az ártatlan zsidók sem tehetek arról, hogy zsidónak születtek. A különbség csupán annyi, hogy a hasonlóan borzalmas sváb holokausztért még soha senkit nem vontak felelősségre. Henrietta visszaemlékezése a XX. Század Intézetnek benyújtott nyertes pályázati anyagból.

„Lizi, a sváb származású fiatal cseléd lány nálunk szolgált. Inkább családtag volt, mint beosztott. A Mama megtanította főzni, és reggeltől estig vele együtt dolgozott. Arra is emlékszem, hogy a Papa cipelte fel a szemet a pincéből, mert úgy gondolta, hogy ez túl nehéz munka a cseléd lányunknak. A háború után sváb származása miatt Lizire nem tűztek ugyan horogkeresztet, amihez egyébként semmi köze sem volt, de az orosz »proletár internacionalisták« magyar inasik közreműködésével a szintén proletár cseléd lányt – sok ezer ártatlan társával együtt – a Szovjetunióba hurcolták.

*A Szovjetunióba internált fiatal lányokat az oroszok rendszeresen megerőszakolták. Lizin is annyiszor és annyian „mentek át”, ahányszor és amennyien csak akartak. A rabságban teljesen kiszolgáltatott nőket megfosztottak minden védekezési lehetőségtől. Az ingyenes robotolás mellett, még ingyenes prostitúcióra is kényszerítették őket, eközben enni sem adtak nekik rendszeren. **Helyzetük sokkal rosszabb volt, mint az ókori rabszolgáknak.***

Lizi gyereket szült a fogságban. A szüléstől legyengült állapotában, a sok éhezés és nehéz bányamunka közben nem tudta gyermekét megfelelően táplálni, így kisbabája meghalt. Mindezt Lizi mesélte el nekem, miután teljesen összetörve, legyengülve hazaengedték. A munkás-paraszt szövetséget hangoztató magyar moszkoviták elrabolták családjának minden vagyonát, és rokonságával együtt egy szál ruhában kitelepítették őket – a cselédek, szegény parasztokat – Németországba.”⁵

A szovjet és német internálótáborok borzalmas körülményei és a mindkét részről elkövetett gyilkosságok egyaránt szörnyűek és embertelenek voltak. Ma már körülbelül ismerjük a számszerű adatokat is. A nemzetiszocialista hitleri rendszer körülbelül 20 millió ártatlan ember haláláért felelős. A sztálini kommunizmus ártatlan áldozatainak száma pedig legalább 80 millió.

Elemér

Hogy mi a helyzet a Szovjetunióban, arról a katonai rangja miatt orosz hadifogságba esett Elemér családfő személyesen győződhetett meg. Miután a háborúnak vége volt, a nyugaton fogságba esett magyarok hazatértek, reméltük, hogy az oroszok is elengedik a magyar hadifoglyokat. Nagy volt a megdöbbenés, hogy a XX. században ott tartják nagy részüket **rabszolgának**. Elemérnek csomagolópapír egyik oldalára ceruzával

⁵ Dr. Nemesszeghy György: Ősi magyar család a XX. századi diktatúrák árnyékában

irt néhány sorát kapta meg a családja. Idézet *dőlt betűkkel* a XX. Század Intézet pályázati anyagából:

Kedves Szeretteim. Focsani, Lazareto kórház. 1945. IV. 13.

Szomorú híreket kell közölnöm: Valószínűleg hosszabb ideig hadifogságban maradok (esetleg több évig). A szívemmel és a vesémmel pedig máris baj van; úgyhogy könnyen lehet, hogy nem bírja ki a szervezetem. Ezért már most rendezzék be úgy az életeteket, mintha nem is volnék már.

Édes Gyermekeim! Szeressétek egymást. Legyetek szorgalmasak, takarékosak, élelmesek. Legyen sok gyereketek.

Édes Györgykém! Köszönöm hozzám való végtelen jószágodat és irántam való szeretetedet. Ha nem jönnek vissza, menj férjhez újból, ebbe beleegyezem, és még az emlékemnek sem fogsz ártani. Legyetek boldogok. Álmaimban mindig Veletek vagyok, és sokszor csókollak. Elemér.

A másik oldalán ez állt:

Kérem feleségemhez, Nemesszeghy Elemérnéhez juttatni ezt a leveletem!!!

Szerencsére apám mégis kibírta a majdnem négyévi szovjet hadifogság poklát. Hazajövele után mondta el orosz hadifogságának néhány eseményét.

Egyik igen hűvös hajnalon a fogolytábor latrinájára mentem ki. A latrina szabadban, gödör fölé ácsolt rúdból állt. Mikor odaértem, igen erős vacogásra lettem figyelmes. Nem messze a pöcegödörtől, az egyik fához anyaszült meztelenre vetkőztetett német katona volt kikötve. Másnap megtudtam, hogy miért kötötték ki őt. Szegény nagyon éhes volt, mert a hadifoglyok nagyon kevés és rossz ételmezt kaptak. Ezért mikor kivitték munkára, valamelyik ruhadarabját ételmeztre cserélte. „Biztos melege van, ha nem kell neki a ruha” – mondták a hadifogoly-parancsnokságon. „Mi majd gondoskodunk róla, hogy ma éjjel biztosan ne legyen melege!” Azt nem tudom, hogy kórházba szállítása után éltben maradt-e a német katona, aki egyébként a munkásosztály tagja volt. A bolsevik központi vezetés viszont egyetértett ezzel a sadista módszerrel.

A hadifogolytábor körül sok éhező csavargó, hontalan gyerek mindenkitől ennivalót kunyerált. Ha megkérdezték ezeket az orosz gyerekeket, hogy mik szeretnének lenni, ha megnőnek, a többségük erre azt válaszolta: „Hadifogoly”. A hadifogolynak van hol aludnia. Igaz, hogy tetvektől, poloskától hemzsegő a fapriccs, melyen olyan szorosán alszanak, hogy egy sor csak egyszerre fordulhat meg. De valami mégiscsak van. Ezenkívül enni is kapnak a hadifoglyok. Igaz, hogy rendszerint legalább két hétig ugyanazt az egy tál kukoricakását. De valamit mégis kapnak. Az élősködők ellen úgy védekeztem, hogy benedvesített rongyokkal ágyaztam körül magam. Mivel tiszt voltam, cigarettaadagot is kaptam, amit kenyérre cseréltem el. Tiszt létemre nem volt kötelező a munka. Így csak akkor mentem dolgozni, ha kolhozokban kellett almát vagy krumplit szedni. Mindkettőt munka közben, nyersen ehettük.

Az egész ország az erkölcsi zuhlás mélypontján van. A Szovjetunióban a lopás dicsőség dolga, amiért jutalom jár. A hadifogolytáborban mindenkit biztattak, hogy ha terménybetakarításon dolgoznak, akkor a hadifoglyok onnan minden lehetséges módon, minél többet lopjanak. Aki lop, az jutalmat, több ennivalót, még egy kanál levest kap a fogolytábor konyháján vacsorára.

*Sokat gondolkodtam, azon miért van ez a nagy elmaradottság. Hiszen a Szovjetunió nemcsak a hadifogoly közlegényeket, hanem az elhurcolt civil lakosságot is rabszolgaként dolgoztatta. Megnyerte a második világháborút. A lengyelek és keletnémetek gyárait leszerelte és kiszállította Szovjetunióba. Azonban a kiszállított gyárat legnagyobb részét csak ócskavasnak használták. Mikor másik fogolytáborba szállítottak, a vonatról csodálkozva láttam, hogy a hatalmas mezőn, ameddig a szeme ellát, német vegyipari gyárak berendezései feküdtek és rozsdásodtak a földön. **Nem voltak a Szovjetunióknak olyan emberei, akik össze tudták volna rakni a kihurcolt gyárat.** Miért nem tudta kihasználni és népének felemelkedésére fordítani a Szovjetunió a hadizsákmányt, valamint földjének gazdagságát? Miért? Ma már tudom a választ erre a kérdésre.*

A sztálinizmus alatt a proletárdiktatúra jelszavával a gyárvezetéséhez egyáltalán nem értő kádereket neveztek ki. A tudományt és technikát fejleszteni hivatott intézmények vezetői sem voltak tehetségesek és szakmai szempontból kiválóak. Kinevezéseknél elsődleges szempont a párttagsági hűség volt. A tehetségtelen és

szakmailag tudatlan vezetőknek kényelmetlenek voltak az olyan beosztottak, akik náluk sokkal jobban tudták volna az ő munkakörüket betölteni. Ez olyan szelektálási folyamatot indított el, melynek következtében az értelmes, rátermett emberek vagy börtönbe kerültek, vagy külföldre menekültek.

A szovjet vezetés – látva egyre fokozódó elmaradottságukat, a disszidálók növekvő számát – lezárta a határokat. Ez az elszigetelődés továbbnövelte az elmaradást. Ennek az lett az eredménye, hogy a kapitalizmusban a munkások jobban éltek, mint a Szovjetunióban. A szovjet birodalom jólétet csak annak a kiváltságos csoportnak – a pártelitnek – tudott nyújtani, amelyiknek helytelen humánpolitikája hátráltatta a gazdasági növekedést. Szakmai hozzá nem értésükkel károkat okoztak, mégis pozíciójukban maradtak. Azt is mondhatjuk, hogy a kiváltságos bolsevik politikai elit elárulta a Szovjetuniót, mert láthatóan rosszul végzett, eredménytelen vezetési tevékenységük ellenére erősen ragaszkodtak a hatalomhoz, és az átlag feletti anyagi jóléthez. Gyakran előfordult a Rákosi-rendszerben, hogy a gyár tönkre ment, de a gyárigazgató jutalmat és magasabb beosztást kapott. Vagyis ennek a csoportnak a tagjai – egymást támogatva, összetartva – a saját zsebükre dolgoztak. Ők voltak a jó káderek, akiket inkább szolgálalküldetű inasok gyülekezetének vagy inkább **pártmaffiatagoknak** kellene nevezni.

A hitleri és sztálini rendszer a gyenge, közepes képességű és az átlagnál jóval erkölcselenebb emberek összefogása volt a hatalom és az ezzel járó anyagi előnyök megszerzése érdekében.

Részletek Friedrich A. Hayek: *Út a szolgasághoz* című írásából.

„Hitleri és sztálini totalitárius diktatúra alatt, illetve a párton belül az egyén előmenetele nem kis mértékben attól függött, hogy meddig volt valaki hajlandó elmenni az erkölcsstelenségben.”⁶

„Akkor szolgálja valaki hasznosan a totalitárius államot, ha minden pillanatban készen áll az összes morális törvény áthágására. Az egypártrendszerű náciizmusban és sztálinizmusban óriási lehetőségek nyíltak meg a gátlástalanok és könnyörtelenek előtt.”⁷

A Rákosi-rendszer

Rákosi mindig Sztálin leghűségesebb követőjének vallotta magát, átvette pszichopata példaképének módszereit. Ennek bemutatására *dólt betűkkel* részleteket közlünk Dr. Nemesszeghy György: *Ősi magyar család a XX. századi diktatúrák árnyékában* című pályázatából, mely ÁVH-fogságáról szól.

Ervin öcsém kiszabadulása.

1950. május vége felé érkezett a vizsgaidőszak. A harmadéves kémia–fizika szakon nagy volt a riadalom. Közeledett számunkra Erdey-Grúz Tibor fizikai kémia tantárgy szigorlata. Az egész tanulócsoporthoz úgy határozott, hogy együttesen elhalasztjuk a júniusi szigorlatot őszre, mert az túl nehéz anyag. Én viszont szerettem volna túl lenni a szigorlaton, még a nyári szabadság előtt. Ezt valahogy megtudta a tanulócsoporthoz pártpolitikai ellenőrzésére az iskolai pártszervezet által kijelölt tanuló társam, Hegedűs Sándor.

– Igaz, hogy Te nem vagy a Kommunista Ifjúsági Szervezet tagja, de a közelgő Diákifjúsági Világtalálkozó tiszteletére felajánlhatnád azt, hogy ezt a szigorlatodat nem ősszel, hanem júniusban leteszed. A felajánlásokat továbbítjuk pártbizottságunk országos központjába is. Rajtad kívül az egész évfolyamon erre csak egy személy vállalkozott. Jobb lenne, ha ketten lennétek!

– Rendben van, én úgyis mindenképp júniusban szeretnék szigorlatozni – válaszoltam. – Írd meg a jelentést úgy, ahogy gondold!

Sikeresen tettem le vizsgáimat, már csak a fizikai kémia szigorlat volt hátra. Közben megtudtam, hogy a jezsuita papnövendék Ervin öcsémet Jászberényben a ferencesek rendházába internálták a többi jezsuita szerzetessel együtt. Elhatároztam, hogy meglátogatom, és megpróbálom kiszabadítani. Hónom alá csaptam Erdey-Grúz Tibor vastag *Fizikai kémia* című könyvét, és a reggeli vonattal elutaztam Jászberénybe. Úgy gondoltam, hogy még aznap visszaérek.

⁶ Friedrich A. Hayek: *Út a szolgasághoz*

⁷ Friedrich A. Hayek: *Út a szolgasághoz*

Megérkezve a ferences szerzetesek rendházát kerestem.

– A ferences szerzeteseket pár napja elhurcolták – mondta egy idős bácsi.

Először nappal akarták elvinni őket, de gyorsan elterjedt a híre, hogy a szerényen élő, kedves testvéreket el akarják vinni. Nagyon nagy tömeg gyűlt össze. Voltak olyanok is, akik a munkájukat ott hagyva, kaszával, kapával a kezükben érkeztek a rendház elé. A hatalmas tömeg nyugtalankodni kezdett, ezért az ávósok akkor elálltak az elhurcolástól. Pár nap múlva azonban eljöttek csöndben, titokban, az éjszaka leple alatt, és elvitték a ferenceseket, helyettük pedig más papokat hoztak.

Mikor elmondtam, hogy az én jezsuita öcsémet is idehozták, akkor nagyon kedves lett, megkínált szalonnával, és pontosan elmagyarázta az utat a szerzetes rendház felé. A rendházat magas téglafal vette körül, csupán a kertet határoló folyó mentén nem volt kerítés. A folyón átúszva végül is sikerült az öcsémmel beszélnem, és rávennem arra, hogy szökjön meg. Átvettem tőle a csomagját, és délután egy órára találkozási időpontot beszélünk meg. Addig én tájékozódtam arról, hogy merre és mikor kell gyalog elindulnunk, hogy Budapest felé a Jászberény utáni legközelebbi állomáson elérjük a budapesti vonatot. Öcsémnek és társainak is a folyón átúszva sikerült megszökniük, de igazoltatástól félve gyalog azonnal elindultak a Jászberény utáni vasútállomás felé, engem nem vártak meg. (Szerencsésen hazaértek.)

Hiába érkeztem a megbeszélt időnél valamivel korábban, az öcsémet és társait már nem találtam ott. Biztonság kedvéért várakoztam abban reménykedve, hogy késnek. Várakozás közben megnéztem a rám bízott csomagot. Alsóneműk voltak benne himzett „SJ” (Societate Jezus, Jézus Társasága) monogrammal. Trikók között fémsodronyból készített övet találtam, melynek belseje tele volt hegyével visszahajlított tűkkel. Kipróbáltam az övet ingem alatt, eddig ilyet még nem láttam.

Ervinék nem jöttek, az öv kellemetlenül szúrt, csakhamar rájöttem, hogy vezeklő öv van rajtam. Így hát vezekléssel töltöttem el vagy húsz percet, akkor levettem, és elindultam a jászberényi vasútállomásra egyedül. A várakozás miatt annyi időm már nem maradt, hogy legyalogoljak egy megállót. Úgy gondoltam, hogy erre most nincs is szükség, hiszen egyedül vagyok, és én tudom magam igazolni.

Minden baj nélkül haza is érkeztem volna. Azonban a rendház területét körülzáró magas téglakerítés mellett menve, az egyik eléggé elhagyatott helyen látom, hogy egy fiatal férfi mászik ki a legalább kétméteres kerítésen. Egészen jó teljesítmény volt. Mikor leért, tétován körülnézett, és várt addig, míg odaértem, majd megszólított:

– Ugye, a vasútállomás felé megy?

– Igen, a budapesti személyvonat nemsokára indul – válaszoltam.

– Jezsuita vagytok, P. Bencsiknek hívnak. Megengedi, hogy magával tartsak? Én is Budapestre szeretnék utazni.

– Rendben van – mondtam – az én öcsém is jezsuita, ő is meg akart szökni. Nem tudná megmondani, hogy bent van-e még a rendházban?

– Igen ismerem az öccsét – válaszolta – de ma délelőtt nem találkoztam még vele, így nem tudom azt, hogy hol van. A szerzetesek közül elég sokan megszöktek már, lehet, hogy az öccse is.

Izgatott volt. Az állomás előtt újságot vett, kinyitotta, és így menet közben félig eltakarta az arcát. Együtt léptünk be az állomás épületébe. A hangosbemondó éppen akkor mondta be, hogy a budapesti személyvonat öt perc múlva indul. A vonat felé igyekezve, még a bejárat közelében beleütköztünk két igazoltató rendőrbe. Az egyik engem igazoltatott. Mondtam, hogy egyetemista vagyok, mindent rendben talált, visszaadta a papírokat. Alig tettem pár lépést a vonat felé, amikor a másik rendőr, aki P. Bencsiket igazoltatta, utánam kiáltott:

– Álljon meg, jöjjön vissza!

Ugyanis P. Bencsiknél nem volt semmiféle igazolvány, és én vele léptem be az állomás épületébe.

– Maguk ketten együtt jöttek. Ismerik egymást? – kérdezte.

– Az állomás előtt véletlenül találkoztunk, egyébként nem ismerjük egymást – mondtam az igazat. A másik rendőr is elkérte az igazolványomat, nézegette, majd így szólt:

– Most már úgyis lekéste a budapesti vonatot. Rendőrségi autóval mindkettőjüket bevisszük a kapitányságra,

ott majd mindent tisztáznak. Addig várakozzanak kint az állomás előtt!

Hogy nehogymással beszélgethessünk, külön-külön őrizet mellett kikísértek bennünket az utcára. Mikor megérkezett a rendőrautó, közepes rangú őrmesterféle rendőr szállt ki belőle, odalépett hozzám, a bal kezével beletúrt a hajamba, a jobb kezével pofon vágott. Valamiféle szitkokat sziszegett a fogai között. P. Bencsiket nem bántotta. Pedig nem én voltam a pap, úgy látszik szadizmusa kiélésére engem talált alkalmasabbnak. Beültettek az autóba, és külön-külön kihallgattak. Volt nálam olyan fénykép, amelyen fizika–kémia szakos tanuló társaimmal voltam lefényképezve. Kérdezték egyetemihallgató-társaim nevét is. Negyedórai vallatás és telefonálgatás után visszaadták az igazolványaimat, és elengedtek. Mikor kiléptem a kapitányság kapuján szembe jött velem sietve papi civilben egy férfi. Jól megnéztem, mert rossz előérzetem támadt, de azért elindultam a vasútállomás felé megnézni, mikor indul a legközelebbi vonat Budapestre. Félúton lehettem, amikor kerékpáron rendőr jött utánam. Mikor utolért leszállt a kerékpárról, és gyalog visszakísért a rendőrségre. Már kezdett sötétedni, mire visszaértünk, ahol nem szóltak, nem magyaráltak meg semmit, hanem levezettek a földszinti kétszemélyes zárkába, ahol viszontláttam P. Bencsiket. Ő legalább tudta miért van itt.

Enni, inni nem adtak, illemhelyre is csak reggel engedtek ki. Vacsoraidő előtt P. Bencsiket körülbelül félórára elvitték.

– Mi volt, talán adtak vacsorát? – tréfálkoztam.

– Dehogyan, a kapitányság vezetője kívánt velem beszélni. Érdeklődött a jezsuiták iránt. Kérdezte, hogy mit csinálunk. Válaszaikkal Isten felé tereltem a beszélgetést, igyekeztem őt megtéríteni. – válaszolta.

– Na, és sikerült valamit elérned? – kíváncsiskodtam.

– Most nem, de Isten útjai kifürkészhetetlenek. Lehet, hogy később eszébe jutnak majd a mostani szavaim, és talán meg fog térni – felelt lelkesedve.

Ma sem tudom pontosan, hogy miután elengedtek a kapitányságról, miért küldtek utánam kerékpáros rendőrt. Később kinyomoztam azt, hogy az a férfi, akivel másodszori elengedésem után a kapuban találkoztam, és akinek arcára még ma is jól emlékszem, a jászberényi rendház rendőrség által kijelölt főnöke volt. Őt bízták meg az odahurcolt szerzetesek őrzésével. Mikor megtudta, hogy szökdösnek a papok, ellenőrzést tartott, és az eltávozottak névsorát éppen akkor vitte be a kapitányságra. Ebben a névsorban szerepelt az öcsém, Nemesszeghy Ervin neve, engem pedig Nemesszeghy Györgynek hívnak.

Ezért úgy gondolhatták a rendőrségen, hogy az ügy részletes kivizsgálása már az ávóra tartozik.

Másnap reggel megint nem adtak sem enni, sem inni. Visszaadták viszont iratainkat és pénztárcámat. Tudatták velünk, hogy átkísérnek minket a közeli ávos laktanyába. Elindításunk a szokásos formásokkal történt. A kísérőnk katonás tisztelegéssel búcsúzott a kapitánytól. Közölték velünk, hogyha szökni próbálunk, akkor fegyverüket fogják használni. A jobb kezemet P. Bencsik bal kezével összebilincselte, és levittek minket a vasútállomásra. Az állomáson a kísérő rendőr belenyúlt a zakóm zsebébe, kivette a pénztárcámat, és a benne lévő pénzzel megváltotta vonatjegyemet az ávos laktanyáig. P. Bencsikkel is ugyanezt tették. Ezután így összebilincselve, fegyveres rendőri kísérettel beültettek minket az utasok közé. Útközben illemhelyre csak együtt tudtunk menni. Mikor P. Bencsik végezte a dolgát, kinyújtotta a nyitott ajtó felé a bal karját, én pedig befelé nyújtottam a jobb kezemet. Ezután mindezt megtettük fordítva, hogy én is sorra kerüljek.

Megérkezve az ávos laktanyába a rendőrségtől élesen elütő kép fogadott. A rendőrségen volt némi katonás fegyelem és rend, feljebbvaló-beosztott viszony, tisztelgés és bizonyos formások betartása. Az ávosoknál egészen más volt a légkör. A kapuőr nem állva őrizte a bejáratot, hanem széken ülve, mindkét lábát feltéve az előtte álló asztalra, valamilyen könyvet vagy füzetet olvasott. Ha többcsillagos feljebbvalója jött arra, vagy oda se hederített, mert el volt merülve az olvasásban, vagy esetleg ujja hegyével megbökte ávos sapkáját, de volt, akiknek integetett. A minket kísérő rendőrrel is úgy beszélt, hogy lábát nem vette le az asztról. Valamit morgott, hogy hova kísérjenek minket, aztán olvasott tovább. Az udvaron ávosok járkáltak összevissza, olyan magabiztosan, mint akik jól tudják, nekik mindent szabad. Bevezettek mindkettőnket valamelyik folyósóra. Két széket állítottak a fal felé fordítva, közvetlenül a fal mellé. Leültettek úgy, hogy a lábunkat nemhogymint kinyújtani, de megmoccantani sem tudtuk. Mögénk puskás ávost állítottak, aki figyelmeztetett minket: ha mocorgunk,

puskatussal fejbe vág minket. Reggeltől késő délutánig így kellett ülnünk étlen, szomjan, illemhelyre is csak egyetlenegyszer engedtek ki minket, ahová alig tudtam kimenni, mert a lábam annyira elzsibbadt már. Végre üres szobába vezettek be, a lenyugvó nap ferde sugarai bevilágítottak az ablakon.

Lehúzták a redőnyt, felkapcsolták a villanyt, adtak egy pohár vizet, és papírt, ceruzát tettek elém. Szomjas voltam, de nem ittam meg az egész pohár vizet, mert orvosságos íze volt. Arra gondoltam, hogy valamiféle akarategyengítő vegyszer lehet benne. Miután megírtam a részletes önéletrajzot, levezettek a picébe. Már a lépcsőn lefelé megcsapott a pince hűvös levegője. A pincébe vastag deszkából ácsolt, különálló magáncellák sorakoztak. Az egyiknek kinyitották az ajtaját. Szembe az ajtóval, attól fél méterre keresztben szélesebb fapad volt, amire le lehetett feküdni. Nem adták oda tavaszikabátomat, és pokrócot sem adtak. Leültem a fapriccsra, kívülről az ávós űr léptei hallatszottak. Néha-néha nyögések, nyöszörgések hangja szűrődött be, valamelyik frissen megkínzott rab lehetett a sok közül. Az űr ilyenkor bekopogott hozzám: ha nem hagyja abba a jajgatást, akkor újabb adagot kap.

Mikor magamra maradtam a szűk hideg cellában, lelkemet megcsapta a torz pokol lehelete. Úgy éreztem, hogy a pokol tornácára jutottam. Körülöttem megkínzott, néha nyöszörgő emberek sokasága.

(Politikai foglyok kezelésére Rákosi ilyen utasításokat adott: „Verjék meg úgy, hogy ropogjanak a csontjai!” Ezt az ő szadista gazemberei élvezettel túl is teljesítették, de a jó magyar közmondás szerint mégis: „Fejtől бүдösödik a hal.”)

Ledőltem a priccsra, de a kabátomat elvették, pokróc meg nem volt, ezért a nyirkos, hideg pince levegője átjárta csontjaimat. Ez is része volt az ördögi módszereknek. Ha a fogoly ezt nem bírja, szerintük annál jobb, nem kell vele többet bajlódniuk. Számukra a halott fogoly a legjobb fogoly. Az ajtó és a fapad közötti szűk helyen ugrálni, mozogni kezdtem, hogy felmelegedjek. Az űr azonban kinyitotta a kémlelő nyílást, benézett rajta, hogy hagyjam abba, ezért újra lefeküdtem. A magánzárkában a külvilágtól teljesen el voltam zárva, napfény nem jutott be sehol. Nappal van, vagy éjjel? – azt nem lehetett tudni. A hideg ellenére a kimerültségtől és az átélt izgalmaktól kifáradva elaludtam. Néhány órát aludhattam, mikor cellámban felkapcsolták a villanyt, és felráztak az álmomból. A hidegtől vacogva mentem utánuk a lépcsőn. Kint teljesen sötét volt, az egyik faliórán már éjjel egy óra is elmúlt. Bevezettek az egyik terembe, ahol két kihallgató tiszt ült velem szemben. Azzal kezdték, hogy tudom-e, hogy itt meg szokták verni a foglyokat, és akár agyon is verhetnek, ezért őket senki sem fogja felelősségre vonni.

- Olvastuk az önéletrajzát. – folytatták – Mondja meg, mit keresett Jászberényben!
- Megtudtam, hogy az öcsémet idehozták, eljöttem meglátogatni – válaszoltam.
- Tudja-e, hogy a jezsuita növendék öccse megszökött a rendházból? – kérdezték.
- Nem tudom.
- Ki volt az a férfi, akivel együtt belépett az állomás épületébe?
- Az illetőt akkor láttam életemben először, csak véletlenül találkoztunk ott.
- Tudja-e, hogy akármeddig itt tarthatjuk, internálhatjuk, nekünk ezt nem kell megindokolnunk.

Ekkor eszembe jutott a vizsgafelajánlásom.

– Itt maradhatok addig, amíg akarják, de kérem, adják vissza a fizikai kémia tankönyvemet, amit elvettek tőlem, hogy a cellámban tanulhassak. Egy hét múlva szigorlatoznom kell belőle. Kérem, erre engedjenek el, mert ez a felajánlásom a Diákifjúsági Világszövetség kongresszusára.

A nagyobb nyomaték kedvéért hozzátettem:

- Tudtommal felajánlásomat Sztálin elvtársnak is továbbítják.

Mikor Sztálin nevét meghallották, kicsit megzavarodva egymásra néztek:

- Mindent ellenőrizni fogunk.

Ezzel befejezték a kihallgatást, és visszakisértek a cellámba. Enni, inni továbbra sem adtak, illemhelyre sem mehettem, de azért újra elaludtam.

Teljesen elveszítettem időérzékemet. Nem tudom mennyi idő, de egy nap is eltelhetett, mire újra felkísértek:

– *Itt van a könyve, és tűnjön el! Arról senkinek se szóljon, hogy itt volt!*

– *Mivel magyarázzam távolléteimet? – kérdeztem.*

– *Találjon ki valamit, ezt magára bizzuk, de ha eljár a szája, azt mi úgyis meg fogjuk tudni, és akkor visszahozzuk ide.*

Mikor kiléptem az ajtón, még mindig szép tavaszi idő volt. Belemarkoltam dús fekete hajamba, sok hajszál maradt a kezemben. Nem mentem vissza Jenő bácsiékhoz aludni, mert azt a címetet ismerték az ávósok. A szigorlatig Újpesten lakó másik rokonunkhoz kéredzkedtem be pár napra. Mosolygós másod-unokatestvérem, Anna nyitotta ki az ajtót, mikor becsöngettem. Nagyon kedvesek voltak, ott maradhattam addig, míg leszigorlatoztam fizikai kémiából 1950. június 30-án jelesre.

P. Bencsik jezsuita fogolytársam és az én vasúti menetjegyem árát, amit a pénztárcámból vettek ki a jegyváltáskor, nem adták vissza nekem.

Páter Bencsiket hat év múlva, 1956-ban a szabadságharcosok szabadították ki, aki azonnal Svédországba menekült. Ervin öcsémet családunk sikeresen bújtattatta. Ő 1956-ban Angliába disszidált. Én 1956-ban nősültem, négy fiam van és kilenc unokám.

Lássuk szellem-szemekkel a magyar moszkovitákat!

Átlagos intelligenciával rendelkezők hamar rájöhetnek arra, hogy az álbaldali Szovjetuniót Sztálin személyében antiszociális egyén irányítja. Ezt láthatták a magyar moszkoviták is, akik Moszkva utasításainak magyar végrehajtói voltak. Alapvető kérdés most már az, hogy ennek ismeretében a magyar és a többi moszkovita miért maradt meg mégis moszkvai szolgának, és tett úgy, mintha a munkáshatalmat támogatná, nem pedig a Szovjetunió világhatalmi törekvéseit?

Különösen élesen felvetődik ez a kérdés az 56-os szabadságharc leverése utáni megtorláskor, mikor Kádár és társai viselkedésének pszichológiai problémáit kutatjuk. Kádár és társai a pufajkásokkal együtt jól tudták, hogy a Szovjetunió nem azért rohanta le tankokkal Magyarországot, mintha féltette volna a magyar munkásosztály sorsát. Sokkal inkább azért, mert nem akartak lazítani Magyarország közvetlen leigázásán. Kádár János mint Nagy Imre kormányának tagja tudatában lehetett annak, hogy a magyar munkásmozgalom komoly sikereket érhetne el, ha lazítani tudna a moszkvai elnyomáson. A magyar moszkovitákon és társaikon azonban eluralkodott a „társadalmi drogozás” és kontroll nélkül, vakon követték Moszkva parancsait, kivégeztették munkás testvéreiket.

Társadalmi „drogfüggőség”

Idézzünk Anthony de Mello jezsuita szerzetes: *Ébredj tudatára* c. 1999-ben kiadott könyvének *Elveszítve a kontrollt* című fejezetéből:

„Ha meg akarod érteni a kontrollt, akkor gondold olyan gyerekekre, akivel megízlelték a kábítószer. Amint a szer átjárja a gyermek szervezetét, létrejön a rácsokás, a kötődés. A gyerek egész lényé a kábítószerért kiállt. Szer nélkül lenni oly kibíratatlan gyötrelme, amelynél még a halál is kívánatosabbnak látszik. Gondolj erre a látványra, a test hozzácsokolt a droghoz. Nos, pontosan ezt tette veled a társadalom...”

Ízelítőt kaptunk tehát különféle (társadalmi) kábítószerekből: helyeslésből, figyelemből, sikerből, csúcsra kapaszkodásból, presztizsből, »írt rólunk az újság!«-ból, hatalomból, főnökösdiből. Megízleltettek minket olyasmikkal, mint hogy milyen érzés csapatkapitányának lenni, együttes vezetőjének lenni stb. A kószoló nyomán kialakult a kötődésünk, és megjelent a rettegés, hogy elveszítjük a drogokat...”

Így kerültél gyáva függőségbe másoktól, elveszítetted a szabadságod.”

A magyar moszkoviták tudták, hogy Moszkvának hatalmában áll őket boldoggá vagy nyomorulttá tenni. Ezért veszítették el képességüket arra, hogy pontosan olyannak lássák moszkvai parancsolóikat, köztük Sztálint, mint amelyenek, és megfelelően reagáljanak. A róluk alkotott felfogásukat befelhősítette a szükség, hogy megkapják tőlük „társadalmi” drogjaikat.

Lássunk keresztény szellem-szemekkel! Aki nem tud megszabadulni a kémiai drogoktól, idővel elveszítve emberi tulajdonságait „biológiai szemétté” válhat. Aki a „társadalmi drogok” rabja marad, abból „társadalmi szemét” lehet. „Társadalmi drogokért” gonoszságot követő, gazembereket kiszolgáló végrehajtvá süllyedhet. Ezért uralkodhatott felettük, és irányíthatta őket a pszichopata Sztálin.

A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének Budapest XVI. kerületi csoportja megbízásából összeállította:

dr. Nemesszeghy György

* * *

Keresztény Értelmiségiek Szövetségének Bp. XVI. kerületi csoportja

Honlapunk: www.kesz16.hu

E-mail címünk: vitaforum@kesz16.hu

* * *

Kiadványunk megjelenését támogatta az Emberi Erőforrások Minisztériuma, a Nemzeti Együttműködési Alap és az Emberi Erőforrás Támogatáskezelő

